

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 sierpnia 2015 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 20 lutego 2014 roku powód P. W. zażądał zasądzenia od pozwanej K. G. na swoją rzecz kwoty 11.850 złotych z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podała, że strony zawarły umowę pożyczki, przenoszącej kwotę dochodzoną pozwem, którą pozwana winna była zwrócić w określonym czasie, lecz tego nie uczyniła.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Podniosła, że umowa pożyczki była zawarta dla pozorów, zaś strony w chwili jej zawarcia pozostawały w związku małżeńskim. Ponadto podniosła zarzut nieprzeniesienia na nią wskazanej w umowie kwoty.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 1 lutego 2009 roku powód P. W. zawarł z pozwaną K. G. umowę pożyczki. W ramach tej umowy przeniósł na nią kwotę 11.850 złotych z zastrzeżeniem jej zwrotu w miesięcznych ratach po 400 złotych każda począwszy od 25 lutego 2009 roku. Kwotę tę powód przekazał pozwanej. Pieniądze te miały służyć rozpoczęciu przez pozwaną działalności gospodarczej, którą ostatecznie później rozpoczęła.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa, k. 6;
- zeznania świadka D. W., k. 63-64;

Dnia 10 czerwca 2009 roku strony zawarły związek małżeński.

Dowód:

- odpis skrócony aktu małżeństwa, k. 46;

Dnia 12 lutego 2014 roku powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 11.850 złotych wraz z odsetkami.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- wydruk emaila, k. 7;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w znacznej części.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że doszło do zawarcia pożyczki oraz wysokość zobowiązania z tego tytułu. W ocenie sądu powód okoliczności te wykazał w całości. Fakt ten wynikał z przedstawionej przez powoda umowy z 1 lutego 2009 roku. Z umowy tej wynikało, że powód przeniósł na pozwaną kwotę 11.850 złotych z zastrzeżeniem jej zwrotu. Te dwie regulacje stanowią essentialia negotii umowy pożyczki. W ocenie sądu powód wykazał także, że kwota ta została pozwanej wydana. Wynika ona z zeznań świadka D. W.. Świadek dokładnie opisał przebieg wydania pozwanej pieniędzy przez wskazanie miejsca tego zdarzenia oraz osoby, które brały w tym udział. Wskazała także na przyczyny zawarcia takiej umowy. Zeznania te były logiczne, spójne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Zważyć należy, że wydanie przedmiotu pożyczki następuje w czasie podpisywania umowy. Pozwana nie kwestionowała, że umowę podpisała.

W toku procesu pozwana starała się wykazać, że do umowy ta została zawarta dla pozorów. Zgodnie z treścią art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Z powyższego wynika, że czynność prawna powstała na skutek pozornych oświadczeń woli jest również nieważna. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis prawa nie domniemuje pozorności oświadczeń woli. To oznacza, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. pozwana winna była fakt ten udowodnić. Na tę okoliczność nie przedstawiła żadnego dowodu. W procesie podnosiła także, że umowa ta została zawarta w czasie związku małżeńskiego. Okoliczności tej nie wykazała, zaś z przedstawionego przez powoda odpisu aktu małżeństwa wynikało, że związek małżeński został zawarty kilka miesięcy później. To oznacza, że w tym czasie nie mogło dojść do zawarcia umowy dotyczącej majątku wspólnego. Należy zauważyć, że samo wspólne zamieszkiwanie przez strony nie powoduje powstania majątku wspólnego w rozumieniu art. 31 § 1 k.r.i o. Wspólne zamieszkiwanie nie pozbawia zawarcia umowy pożyczki celowości. W ocenie sądu o pozorności umowy nie może stanowić niezgłoszenie pożyczki do opodatkowania. Zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym oraz podatkowe stanowią dwie odrębne czynności. Nawet jeżeli normy podatkowe nakazują złożenie określonego zeznania lub informacji podatkowej oraz zapłaty określonego podatku a nawet sankcję za niedopełnienie tych obowiązków, nie mają one znaczenia z punktu widzenia czynności cywilnej. W ocenie sądu samo niedopełnienie tych obowiązków nie może stanowić jednocześnie o pozorności pożyczki. Faktem powszechnie znanym jest to, że nie zawsze strony czynności, kreującej zobowiązanie podatkowe, nie dopełniają obowiązków podatkowych, a zatem tak mogło być i tym razem. Nadto niekwestionowane przez strony było to, że umowa pożyczki została sporządzona i spisana, lecz nie wykazały, z jakiej innej przyczyny niż przeniesienie kwoty 11.850 złotych do tego doszło.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uznał żądanie za uzasadnione co do należności głównej w całości. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oznacza to, że o opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego, które kreuje zobowiązanie z tytułu odsetek za opóźnienie może być mowa dopiero wówczas, gdy dłużnik świadczenia tego nie spełnia pomimo nastąpienia jego wymagalności. Wymagalność następuje albo w sposób określony w czynności prawnej, może wynikać z przepisów prawa albo też po wezwaniu dłużnika przez wierzyciela do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.). Z umowy pożyczki z dnia 1 lutego 2009 roku wynika, że pozwana winna zwrócić powodowi pożyczkę w miesięcznych ratach w wysokości po 400 złotych każda w terminie do 25. dnia każdego miesiąca począwszy od lutego 2009 roku. Oznacza to, że w odniesieniu do każdej raty wymagalność następowała oddzielnie, tj. z nastaniem 25. dnia każdego miesiąca. W takiej sytuacji niespełnienie świadczenia w tym terminie powodowało popadnięcie w opóźnienie z nastaniem dnia następnego. Wyjątkiem w tej sytuacji jest nastanie dnia wymagalności w dniu wolnym od pracy. Zgodnie z treścią art. 115 k.c. termin zapłaty upływa dnia następnego. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

Mając na uwadze to, że żądanie powoda przekraczało żądanie uzasadnione co do terminu odsetek, w pozostałym zakresie należało je oddalić. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono odpowiednio do treści art. 100 k.p.c. in fine. Mając na uwadze to, że powód przegrał proces nieznacznie, tj. co do żądania odsetkowego, sąd zasądził od pozwanej na jego rzecz zwrot kosztów procesu

w całości. Na koszty te składała się opłata sądowa w wysokości 593 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt III sentencji.